

מג:

נערה שנתפתתה פרק רביעי כתובות

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) ונתנה שנתפחה
(ב) כ"ח ק"י (יבמות
ס"ד: עירובין לו.
עירובין פ"א: נדה י"ד:)
(ג) ונתנה שנתפחה מ:
השני כזה ד"ר ורש"ל
היינו כד ורש"ל (ד) ונתנה
ע"כ ש"ס ח"א ח"א ש"ס
ש"ק: על דל"ה מור"ק:
(ה) כ"ח: שנתפחה (ו) פ"י
כ"י

תורה אור השלם

ו. והתחלתם אתם
לבניכם אחריכם לרשת
אחיהם לעלם בכם
תעבדו ובאחיכם בני
ישראל איש באחיו אל
תדרה בו בקרף:

ויקרא כה טו

גליון הש"ס

רש"י ר"ח האהל
ובשיתו וכו' נכתבים
לשון רבים: ע"י מייט
פ"ג מ"ז למסות:

תוספות ר"ד

חזונו לראו בתי אירוסין
אוליין וא"י לר"י בכתמי
ימורה וכו' אלא
בתי כתיבה וכו' ואל
פליגי ר"י ותבטלי אלא
בזכות האב אבא שיעבד
כתובה מאית חז"ל לא
כספיו והשאת איבעי
לא אשה ששאת
ותאכלמה או נתגשרה
ובאת לבנות כתובות
לטרופה משעבדי הינו
מן הקלותה מאוה זמן
טורפת מנה מאתים י"ט
לה כתבא ב"ד משעה
שארסה וכתובה כתיב
לה עכשיו בעת הנשואין
מאתים וזו ההוספה
ועכשיו מאוה זמן היא
טרופה מזה אירוסין או
מזמן כתיבת הכתובה
שהיא בעת הנשואין אפר
ר"ה מנה ומאתים מן
האירוסין ותוספת מן
הנשואין פ"י מנה מאתים
ששתיים לה משעת
אירוסין בכתבא ב"ד נביא
משעת אירוסין ותוספת
לא נשעבד לה אלא
משעת נשואין וכו' אפי'
אמר אחר זה ואחר זה מן
הנשואין פ"י אפי' נתיא
ב"ד הוא להיות כתובה
לארסה ה"מ אם נתאכלמה
או נתגשרה מן האירוסין.
אבל אשה ששאת וכתב
לה מאתים ותוספת מן
הנשואין וכו' אפי' נתיא
ב"ד הו' עיקר תנאי
ב"ד לבנות מן הנשואין
ז' דיו' משנשאת. וכן
מכאן מוכיח שיש כתובה
לארסה ואפי' דלא כתב
לה דאי כתב לה אמאי
פליגי ר"א למיפד מן
הנשואין והא כתב לה
מן האירוסין ושעבדו
לו אמרינן לקמן
מאי הו' עלה תיש
דאמר ר"י א"ש משום
ר"א ב"יש מנה מאתים
מן האירוסין ותוספת מן
הנשואין וכו' אחר זה
ואחר זה מן הנשואין
ומסיק למלמד והלכתא

שפעתה בפניה. ואם תאמר תקשי הכן כרימא לרז ורש
לכס דמשמע כהובל
ארי יומן דאמר פלעה בפניה דהו
הנערות מורו כולי עלמא דהו
למורה והס פליגי כמה שהיא
נפתתה גם מנערות ואילן וסבר רבי
יומן דכל הפתחה היא דלכ הויל
ונעשה לה בעד שהיא נרשית אב
אי נמי בפתיחת מורה מורו כולי
עלמא דהויל דלכ והס פליגי כמה
שנפתתה לקדושין דסבירא להו לרז
ורש לקיש דלא וזכא ליה רחמנא
אלא קדושין ממנ (וירש"ל) פירש
אפי' דפליגי בפלעה בפניה בקלן
לה ידיו מורו כולי עלמא דהויל
ומוקמי הכן כרימא דהכא כחזנות
נדלות וסבר נמי דלן ארס מורש
מעשה ידיו לאחין:

שפעתה בפניה אמר רבי וירא אמו רב מתנה
אמר רב ואמרי לה אמו רבי וירא א"ר מתנה
אמר רב בת הגזונת מן האחין מעשה ידיו
לעצמה דכתיב יוהנחנחלתם אותם לבניכם
אחריכם אותם לבניכם ולא בנותיכם לבניכם
מגיד שאין אדם מוריש זכות בתו לבנו
א"ל אבימי בר פפי שקוד אמרה שקוד מנו
שמואל הא רב אמרה אימא אף שקוד
אמרה אמר מר בר אמימר לרב אשי הכי
אמרי נהרדעי הלכתא בוותיה דרב ששת רב
אשי אמר הלכתא בוותיה דרב והלכתא
בוותיה דרב: מתני' המארס את בתו
וגרשה אירסה ונתארמלה כתובתה שלו
השיאה וגרשה השיאה ונתארמלה כתובתה
שלה ר' יהודה אומר הראשונה של אב אמו
לו (אם) משהשיאה אין לאביה רשות בה:
גמ' מעמא דהשיאה וגרשה השיאה
ונתארמלה יאכל נתארמלה תרי זמני תו
לא הויל לאינסובי ואגב אורחיה קא סתים
לן תנא כרבי דאמר יבתי וזמני הויל חזקה:
רבי יהודה אומר הראשונה של אב: מ"ט
דב"י יהודה רבה ורב יוסף דאמרי תרייהו
הויל ומשעת אירוסין וזה בהן האב מתיב
רבא רבי יהודה אומר הראשונה של אב
ומודה רבי יהודה במארס את בתו כשהיא
קטנה ובגרה ואח"כ נשאת שאין לאביה
רשות בה אמאי ה"ג לימא הויל ומשעת
אירוסין וזה בהן האב אלא אי אתמר הכי
אתמר רבה ורב יוסף דאמרי תרייהו הויל
וברשותו נכתבין ומיגבא מאימא גביא אמו
רב הונא מנה מאתים מן האירוסין ותוספת
מן הנשואין ורב אפי' אמו יאחד זה ואחד
זה מן הנשואין ומי אמו רב הונא הכי
והאתמר הוציאה עליו שתי כתובות אחת
של מאתים ואחת של שלש מאות ואמר רב
הונא באהה לגבות מאתים גובה מזמן
ראשון שלש מאות גובה מזמן שני ואם איתא
תיגב מאתים מזמן ראשון ומאה מזמן שני
ולטעמך תיגב חמש מאות כולם מאתים
מזמן ראשון תלת מאות מזמן שני אלא חמש
מאות מ"ט לא גביא כיון דלא כתב לה
צבית ואוספיית לך תלת מאה מאתים הכי
קאמר לה אי מזמן ראשון גביא גביא
מאתים אי מזמן שני גביא גביא תלת מאה
הכא

מחלה לשעבודא קמא ונתרמא קמא
המפורש זה בין עיקר בין מוספת: אחס של מאתים.
דדוקא כסדר נקט: ואמר רב הונא כהאם לגבות מאתים כו'.
כלומר שאין לה אלא אחד מהן ויפה כהאם לגבות אחס שתרמא כהאם
לגבות מאתים דיתא לה כהכי וכוון שמכר נכסיו בין זמן ראשון
לזמן שני דאי מפקא למיגבי בשל שלש מאות נמצאו שטרי הלקוחות
דסבר רב הונא חזר ראשון מזמן ראשון ומוספת מזמן שני ה"ג מיגבי מאתים מזמן ראשון ומאה מזמן שני:
כה. הכתובה שניה: לזיפי ואוספיית לך תלת מאה מאתים. ש"מ לא להוסף על הראשונה כל ולא הגבה השניה אלא"כ הראשונה עתה:

מחלה לשעבודא קמא ונתרמא קמא
המפורש זה בין עיקר בין מוספת: אחס של מאתים.
דדוקא כסדר נקט: ואמר רב הונא כהאם לגבות מאתים כו'.
כלומר שאין לה אלא אחד מהן ויפה כהאם לגבות אחס שתרמא כהאם
לגבות מאתים דיתא לה כהכי וכוון שמכר נכסיו בין זמן ראשון
לזמן שני דאי מפקא למיגבי בשל שלש מאות נמצאו שטרי הלקוחות
דסבר רב הונא חזר ראשון מזמן ראשון ומוספת מזמן שני ה"ג מיגבי מאתים מזמן ראשון ומאה מזמן שני:
כה. הכתובה שניה: לזיפי ואוספיית לך תלת מאה מאתים. ש"מ לא להוסף על הראשונה כל ולא הגבה השניה אלא"כ הראשונה עתה:

מחלה לשעבודא קמא ונתרמא קמא
המפורש זה בין עיקר בין מוספת: אחס של מאתים.
דדוקא כסדר נקט: ואמר רב הונא כהאם לגבות מאתים כו'.
כלומר שאין לה אלא אחד מהן ויפה כהאם לגבות אחס שתרמא כהאם
לגבות מאתים דיתא לה כהכי וכוון שמכר נכסיו בין זמן ראשון
לזמן שני דאי מפקא למיגבי בשל שלש מאות נמצאו שטרי הלקוחות
דסבר רב הונא חזר ראשון מזמן ראשון ומוספת מזמן שני ה"ג מיגבי מאתים מזמן ראשון ומאה מזמן שני:
כה. הכתובה שניה: לזיפי ואוספיית לך תלת מאה מאתים. ש"מ לא להוסף על הראשונה כל ולא הגבה השניה אלא"כ הראשונה עתה:

